

[Carsten Raft.]

latterlige styrke på 112 maskiner — det kan ethvert menneske uden at have militært kendskab se — er der ikke den fjerneste grund til, at vi ikke skulle bede om stationering, hvis vi overhovedet regnes for værdige til at få den slags ting.

Yderligere vil jeg nævne atomladningerne. Gik vi med til atomladninger, er jeg tilbøjelig til at tro, at jeg ville stemme for dette forslag. Det er alle høje sagkyndiges mening, at Sjælland ikke kan invaderes, hvis vi havde atomladninger. Det ærede medlem hr. Aksel Larsen var så interesseret i, hvad taktiske atomvåben er. Taktiske atomvåben i forsvaret betyder, at når en invadør koncentrerer sine styrker på et bestemt punkt, hvad han er nødt til, når han vil invadere, så kan atomladningerne slå ham fuldkommen ud.

Jeg skal slutte, men jeg vil lige gøre opmærksom på, at det norske storting den 7. marts enstemmigt vedtog en henvendelse til regeringen, om den ville give

„en analyse av om målsettingen „— i det norske forsvar —“ kan oppfyldes uten at vi tar i bruk kjernefysiske våpen“.

Hvad om vi gjorde det samme, som de nu gør i Norge. Vi plejer jo at følges ad. Det var rimeligt at undersøge, om man kunne gøre det.

Jeg er ikke i stand til at stemme for dette forslag, jeg er ikke i stand til at tage ansvaret for, at der anvendes mindst 1 100 mill. kr. og titusinder af mand på et forsvar, der ikke duer!

Else Zeuthen: Med det, jeg ønsker at sige her, vil jeg gerne give en motivering for min afstemning angående forslaget om ordning af Danmarks forsvar. Jeg vil ikke stemme imod det foreliggende lovforslag, fordi det ud fra de gængse militære forudsætninger betyder et fremskridt i forhold til den nuværende ordning. Jeg behøver blot at nævne muligheden for nedsættelsen af tjenestetiden, større adgang til antagelse af fast mandskab, en modernisering med hensyn til opstillingen af de konventionelle våben og erklæringen om, at vi under de nuværende forhold ikke ønsker atomvåben. Der er derfor for mig at se et vist realistisk grundlag for, at også det store flertal i den

radikale gruppe kan stemme for lovforslaget.

Men paradoksalt nok er der flere hindringer modstridende realiteter i denne sag; jeg skal blot hentyde til, hvad man med et næsten teknisk udtryk i den internationale diskussion har kaldt de større realiteter, det vil sige den kendsgerning — til fulde bekræftet ved præsident Eisenhowers og ministerpræsident Khrustjjevs erklæring efter mødet i Camp David i efteråret — at krig mellem stormagterne i vore dage er en umulighed på grund af faren for folkedød som følge af brintbombens udvikling af radioaktivitet. Ja vel, indrømmer man, men selv om dette er tilfældet, kan krig udbrude ved en fejltagelse, og det kan endvidere tænkes, siger man, at staterne ved en overenskomst afholder sig fra at anvende de strategiske kernevåben og nøjes med de taktiske atomvåben. Man kunne da tænke sig en såkaldt begrænset krig, og her ville en styrke som den, Danmark stiller op, kunne få sin betydning.

Jeg kan for mit vedkommende ikke acceptere muligheden af begrænsede krige, eftersom de taktiske kernevåben efterhånden er blevet konventionelle våben i et stadig stigende antal lande. Overgangen mellem taktisk og strategisk anvendelse af kernevåben er ganske jævn, og jeg mener ikke, at det er realistisk at tro, at man kan foretage en distinktion. Enhver ny krig vil, så vidt jeg kan skønne, uvægerlig blive en atomkrig i fuld udstrækning; atommagterne vil ikke kunne holde sig tilbage, fordi det betyder liv eller død for dem at komme først med de helt drøbende slag, og med den tilknytning, vi har til en af magtblokkene, og med den beliggenhed, vi har, vil vi efter min opfattelse blive inddraget fra første færd. I atomkrigen vil, så vidt jeg kan skønne, det her foreslåede forsvar ingen anvendelse kunne finde, og det vil ud fra disse overvejelser være umuligt for mig ved en ja-stemme at acceptere, at hvad vi her er ved at opstille kan være et virkeligt forsvar for Danmark. Jeg vil derfor afholde mig fra at stemme.

Jeg vil endvidere gerne have min stemmeafgivning opfattet som en protest imod, at man tror, at en stadig oprustning kan være en garanti for fredens bevarelse, og jeg vil